

TID OCH RUM

IFOLOGISK TIDSKRIFT

Nr.13
OKT.1964

T I D o c h R U M

Ifologisk Tidskrift

Utgiven av Ifologiska Sällskapet
Box 607
Stockholm

I redaktionen: I Troäng
Ch. Jansson
A. Andersson

Bidrag sändes till I Troäng, Garpenberg. telefon 0255/22086

= = = = =

Det är mig en kär plikt när jag nu anförtrotts ledningen av ToR:s redaktion att på det varmaste avtacka de funktionärer som lagt ned ett hängivet och resultatrikt arbete på att ge oss en ifologisk tidskrift av hög klass. Särskilt vill jag framhålla Sven-Erik och Ing-Marie Asklunds alltid lika uppoffrande slit med allt det som måste till för att en tidning skall komma ut.

I det här numret ger vi ganska stort utrymme åt en tidigare knappast omnämnd sida av Den Nya Tidsålderns rikt facetterade program - Den naturliga läkedomen - Healing - Helprägdagörelse.

Detta att bli en hel människa. Frisk och i harmoni med alltet och sig själv är ju på något av det mest centrala i en mänsklighetens utveckling mot en högre nivå. Enligt en av Den Nya Tidsålderns största profeter Mr T.E. Campbell-Best har de flesta av våra individuella brister och sjukdomar liksom också vår kulturs brister och sjukdomar sin orsak i okunnighet. Vi vet inte vårt sammanhang med alltet och med Gud. Vi vet inte med hela vårt väsen att vi är Guds barn och älskade av honom.

I.T.

= = = = =

I detta nummer:

Ung gävlebo redovisar iakttagelser	262
Botar Bön (Campbell-Best)	263
Fatta mod! (-"-)	265
En sällsam visit hos Gray Barker	266
Annonns, Rättelse, Månfoto avslöjar....	270
Om Kulterer före istiden	271
Himlafenomen observerat... Främmande föremål över Riddarfj....	272
P.S. World Healing Fellowship	273
Beskokarna från världsrymden	274
En match Menzel- Michel	275
Flygkapten Nash ger dr Menzel svar på tal	279
De flygande tefaten dikt eller verklighet?	281
Något mycket egendomligt, notis ur DN	283

Ung gävlebo

redovisar

iakttagelser

Ur Gille Dagblad den 5 september 1964
har vi saxat Ulf Erikssons artikel
vilken även hade rubriken "Skratta inte
åt de flygande tefaten."

Många kommer nog ihåg ljusfenomenen på himlen över Gästrik-land och intilliggande områden på hösten förra året. Ingen kunde då förklara dem och det hela rann ut i sanden. "Expert"-förklaringen löd att det måste vara frågan om en satellit som störtade in i jordatmosfären och förstördes.

Två saker förbisågs dock: Detta vad-det-nu-var hade svans och det har inte satelliter. Ingen satellit befann sig över Sverige just då. Teorin att det rörde sig om en ovanligt stor meteor faller då föremålet hade alldeles för låg hastighet för att nå upp till fyra minuter. En meteor ... längd är 10 sekunder.

Detta är inte den enda iakttagelsen av detta slag över Gästriktrakten under de senaste åren. För två år sedan väckte en annan "jättemeteor" ganska stort uppmärksamhet. Föremålet kunde ses från Skåne i söder till Örnsköldsvik i norr. I början av 1963 förbjöllade en "satellit" samtliga flygplatser längs Norrlandskusten. De sk förklaringarna (märk flertalet!) till varje fall kan dock avfärdas med föregående motiveringar eller smärlika.

* LÖJLIG BETECKNING

Dessa föremål som inte kunnat identifieras, har av amerikanska flygvapnet fått beteckningen UFO (Unidentified Flying Object), som i officiella sammanhang är tämligen internationell. I dagligt tal har emellertid "flygande tefat" blivit gängse.

Uttrycket föddes antagligen 1947 av piloten Kenneth Arnold, som berättade att han sett nio "tefatliknande" föremål som färdas i med en hastighet av 1.600 km/tim över Kaskadbergen i staten Washington. Denna olyckligt valda liknelse gav alltså upphovet till den löjliga beteckningen "flygande tefat (flying saucer)", som kommit att användas om alla oidentifierade himlafenomen, oavsett formen. Tefaten beskrivs likna cigarrer, klot, ringar, klackar osv.

* OTAL RAPPORTER

Project Blue Book, det amerikanska flygvapnets organ för tefatundersökningar, offentliggjorde 1959, att det från 1947 mottagit "under 10.000" UFO-rapporter. Hur långt från den siffran det verkliga antalet kan vara får man en uppfattning om, då man jämför med 1953 års siffror 3.000 (dvs 10 per vecka!). Men Project Blue Book gjorde ett tillägg: Detta gäller bara seriösa och okonventionella föremål. Enligt inofficiella uppgifter utgör de ca 20 % av rapporterna.

För den intresserade finns en hel del litteratur tillgänglig på detta område, men endast ett knappt tiotal av böckerna är översatta till svenska. Det svenska förlaget Parthenon, Helsingborg har copyrighten på alla dessa samtliga verk och bedriver så uppbyggda verksamhet i Norden.

* SAMSTÄMMIGA RAPPORTER

En faktor som gör att alla rapporter inte kan avfärdas så lättvindigt är den stora överensstämmelse som råder mellan dem. Andock görs iakttagelserna oberoende av varandra och över hela jordklotet. De stämmer faktiskt så bra överens att man kunnat dela in tefaten i grupper efter form, storlek, ljud (eller oftast frånvaron av ljud) etc. Vill någon själv undersöka detta förhållande rekommenderas Millers "Flygande tefat - fantasi eller verklighet?" som är mycket neutralt hållen. Där komplementar av författaren förekommer anges detta klart. Till och med berättelserna om rymdmänniskorna, som flera personer påstår sig ha träffat, är mycket likartade. Adamski och Fry är väl de mest kända.

* MÖTE I ÖKNEN

Professorn Adamski första möte med en rymdman skedde ute i en öken i Kalifornien i närvaro av sex trovärdiga vittnen. Adamski har också fotograferat flera rymdskepp. De unika bilderna återfinns i hans böcker.

Fry har upplevt liknande möten. För de som tvivlar på hans redlighet bör nämnas att han varit anställd i egenskap av ingenjör, vid White Sands (ett av USA:s viktigaste raketförsöksfält) och Aerojet General Corporation (världens största fabrik för konstruktion och tillverkning av raketmotorer). De som skrattar åt blotta tanken på rymdvaror, har inte många sympatisörer bland dagens vetenskapsmän. Den tyske raketexperten Hermann Oberth och upptäckaren av planeten Pluto, Clyde Tombaugh, tror på dem. Även Albert Einstein var positivt inställd.

* VAD HANDE I KENTUCKY?

Ett par exempel på rapporter som

belyser svårigheterna att bortförklara dessa fenomen som naturfenomen, satelliter etc följer här:

På eftermiddagen den 7 januari 1948 iaktogs i Kentucky, USA, ett tefat som var 125-300 meter stort (uppgifterna växlar). Med 250 km/tim passerade det Madisonville och tusentals personer såg det, av ett orangefärgat sken, omgivna föremålet. Färden fortsatte mot Fort Knox och flygbasen Godman. Där det hängande. Efter någon timme såg kapten Mantell och två andra på upp för att undersöka föremålet. Mantell berättade att det hade fönster ... på sidorna.

Plötsligt steg tefatet upp genom molnen med en hastighet av 500 km/tim. Mantell följde efter, men de andra två planen gick ned. Kort därefter, utan förvarning, tystnade plötsligt Mantells radio. Över ett 5 kvadratkilometer stort område hittades sedan bitarna av kapten Mantells P51 Mustang.

Bitarna var repade av egendomliga djupa fåror, som om planet hade råkat in i en dusch av någon fruktansvärd oförklarlig kraft, som om han flugit rakt in i en våldsam utblåsning - eller någonting ännu värre - som ingen jordisk metall kunde uthärda.

Något som inte återgavs i rapporterna över olyckan var Mantells sista ord. En av markpersonalen avslöjade under ett föredrag i Bristol, att han hörde honom säga: "Min Gud! Det är människor i det."

* ... ELLER ÖVER WASHINGTON

Den 20 juli på morgonen och natten mellan 26 och 27 juli 1952 befann sig främmande rymdföremål över Washington D.C. Föremålen kunde ses med blotta ögat och på radarskärmar, när de svävade över Vita Huset och Capitolium, kongressbyggnaden, som båda är förbjudna områden för flygtrafik.

De jaktplan som skickades upp, de snabbaste, blev ständigt överlistade genom någon sorts kurra gömma-lek. Så snart planen kom för nära försvann tefaten, för att återigen bli synliga när planen passerat.

Tefaten gjorde dessutom skarpa vändningar i hastigheter som flygkontrollstationerna uppgav till 1.000 km/tim.

ULF ERIKSSON

är en 17-årig gymnasist i Gävle som sedan flera år kontinuerligt följer rapporter om allt märkligt som flyger i luften. Allt som ses är inte sk flygande tefat och "flygande tefat" är för resten en olycklig benämning. I sin klippbok har artikelförfattaren samlat en stor mängd rapporter från olika länder - men enbart rapporter som inte kan förklaras som naturfenomen. Har vi grannar i rymden? Läsaren får själv ta ställning.

* FÖRKLARING ÖVERGAVS

Presskonferensen, som kongressmän och tidningsmän tvingade Flygvapnet till, kom med en förklaring (mycket komplicerad), vilken det två år därefter, övergav. Någon ersättande teori har inte givits.

Vad som fick flygvapnets ögon på dessa föremål var de mystiska små bollar som observerades i stort antal av flygare över hela världen under andra världskriget och åren efter. Vanligast förekommande var de över Japan och Skandinavien. Vem kommer väl inte ihåg dessa spökraketer ("foo fighters"), varav drygt 2.000 inrapporterades under några få månader år 1946 i Sverige? Någon godtagbar förklaring har ännu inte givits.

Alltsedan dess har allmänheten attackerat myndigheterna för att få ett svar på dessa föremåls natur. Det amerikanska flygvapnet har varit värst utsatt. Man har omväxlande (av okänd anledning) sagt, att alla iakttagelser kan förklaras och erkänt att tefaten förblir oidentifierade. Det senast gjorda uttalandet förtäljde att tefaten inte är konstruerade av någon nation här i världen - men de är heller inte utomjordiska ...

Ulf Eriksson

BOTAR BÖN?

JA

förklarar Thomas Campbell-Best, en av Englands allmänna förkunnare, som speciellt praktiserar helbrägdagörelse genom bön och tro. Han kommer i vår till Sverige och inför detta besök har han intervjuats av vår Londonkorrespondent

En av Englands främsta helbrägdagörare har haft så många kontakter med hjälpsökande svenskar, att han i vår kommer till Malmö och andra platser i Sydsverige, för att i en veckas tid ta emot alla som söker bot, alla övriga intresserade som vill titta på — och alla tvivlare. Den sistnämnda gruppen är särskilt välkommen, förklarar han vid samtal med Eder korrespondent.

Några månader senare skall han komma tillbaka till Sverige för att kontrollera, att de människor han botat inte får några återfall, samt för att fortsätta med helbrägdagörelsen. Då kommer han också att ha möten i Stockholm, Göteborg och på andra platser. En känd svensk metodistpastor organiserar mötena.

Helbrägdagöraren heter Thomas Campbell-Best. Han har hållit på med sin verksamhet i femton år, först på Irland och i Glasgow, och numera i Winchester, där han bygger ett stort centrum för alla som kommer dit och söker hans hjälp. Hans verksamhet har blivit känd i många länder, bl.a. i Sverige. Hundratals svenskar har skrivit och bett om förböner, då de hört att han behärskar »fjärrbotandets» konst. Många svenskar har också kommit över till Winchester. De senaste somrarna har han haft 30 å 40 svenska gäster i taget. Två av dessa svenska gäster, som blivit botade, har slagit sig ned i Winchester för att hjälpa Campbell-Best. De är jägmästare Carl Tersmeden och hans maka, Ulla.

Rewmatisk blev helad?

SKEDDE ETT UNDER? En ung och kvinna som besökte den engelske helbrägdagöraren Thomas Campbell-Best's möte i Betel i Malmö i går kväll. Hon har lidit av ledgångsreumatism i sex år. Innan mötet gick hon med käpp och klarade med svårighet de tre-fyra trappstegen i kyrkporten. Efter att ha behandlats av Mr Campbell-Best sprang hon upp och ned för trappstegen som en ung flicka. Hennes lycka var obetydligt skrivlig. Ansiktet lyste av glädje.

Och så börjar orden rinna ur henne:

— Ah, jag har varit hos många läkare, jag har vistats på kuranstalter, men ingenting har hjälpt. Tänk om jag tilligen är botad.

Hon sprang än en gång uppför trappan för att kontrollera att benen verkligen fungerade obehindrat.

Övertygande

Skedde verkligen ett under på Mr Campbell-Best's möte i Betel i går. Jag vet inte. Men kvinnan verkade övertygande. Hennes glädje var så stor.

Ett äkta par som behandlats — makarna Berggren från Landskrona — var däremot litet tveksamma. Mannen sade att han kände sig lycklig, men knappast bättre. Och ungefär samma svar gav hans hustru.

Ytterligare en man, Enok Olsson från Malmö, tyckte att han kände sig bättre, friare och lyckligare.

Nej, hon ville inte fotograferas, hon ville inte tala om sitt namn. Men hon berättade att hon bor i norra Skåne, arbetar i Lund och att hon med möta tog sig in till mötet i går kväll.

— Vad hände när Campbell-Best behandlade er?

— Jag vet inte. Plötsligt kändes det bara så varmt. Och till slut. Hon lyfte sin högra arm rakt upp i luften.

— Det är många år sedan jag kunde lyfta armen så...

Annorlunda

Denna lyckokänsla hänger intensivt samman med mr Campbell-Best's arbetsmetoder. Ty som helbrägdagörare är han ett under i sig själv.

Sverige har som bekant drabbats av ett antal inhemska helbrägdagörare som skriker och vrålar i högan sky, som till varje pris skall driva fram extas hos sina åhörare. Och under extasen skall sedan helbrägdagörelsen ske. Dessa män tar inte några hänsyn till de psykiska vådor som kan drabba åhörarna under extasen.

Malmö drabbas för övrigt just nu av en annan helbrägdagörare — Morris Cerullo från USA — som arbetar efter just nämnda metod.

I förhållande till dessa pastorer är Mr Campbell-Best ett märkligt undantag.

Ingen extas

Han kräver ingen stark tro, ingen extas, inga högljudda böner. Han säger helt enkelt: Er tro är stark nog om den fått er att gå hit i kväll.

I sitt korta inledningstal före »patientbehandlingen» framhöll han att »jag vill utesluta all känslomässighet så att Gud kan komma riktigt nära».

Han sa vidare:

— Tro är nödvändig, men ändå inte ett absolut krav. Du behöver inte köpa ditt helande med en stor tro.

Helandet är naturligt, därför att Gud inte vill att människorna skall vara sjuka.

Glädje

Senare — när han höll på med sin behandling — sa han:

— Vänta inte att jag skall vara gravallvarlig. Helandet är en glädje för mig. Och där leenden finns existerar inte ångest och ångalan.

Mr Campbell-Best's attityd är vänlig. Han tar god tid på sig, säkert bortåt tio minuter per patient. Han småpratar med dem, ler mot dem och beter sig i mångt och mycket som en psykiater som försöker vända en människas sinne till glädje över livet.

Just denna varma attityd hos Mr Campbell-Best är förklaringen till varför hans patienter känner sig lyckliga efteråt — oavsett om någonting skett med dem eller inte.

Han masserar deras armar, rygg och ben och förklarar lägt hur han uppfattar deras sjukdom.

Ofarligt

Kanske han har en märklig kraft — kanske det verkligen skedde åtminstone en helbrägdagörelse vid hans första kväll i Malmö?

Alldeles oavsett detta kan man lugnt konstatera att hans behandling i varje fall inte kan skada någon. Och det är mer än man kan med säkerhet säga om de skrikande pop-pastorer i helbrägdabranschen vi har på hemmaplan. För tom Malle syslar som bekant gärna med helbrägdagörelse.

Kavajen av när Guds kompanjon helar de sjuka

Malmö är just nu en privilegierad stad när det gäller helbrägdagörare. Via affischering för 10 000 kronor har broder Cerullo från USA gjort sitt intåg; med högtalarhjälp gör han tappra försök att ryta sjuklingar friska.

I en stillsam liten tvåspaltare blev Thomas-Campbell-Best från England tillkännagjord; "hjälpelidande och sjuka medelst bot genom förbön". Ingen plattformsakrobatik. Han sätter sig på en stol mitt framför sin patient, låter sitt ena instrument, fingertopparna, göra en första diagnos, och vänder sig sedan till sitt andra instrument, som heter Gud.

Han tar folk och han tar i folk; men så stannar han upp i rekognosceringen, blir stilla, försunker i bön.

För det är väl bön, eller vad händer, mr Campbell-Best?

Jag ser en bild eller hör en röst, svarar han. Gud ger mig informationer.

Vilka informationer?

— Jag får klart för mig den persons tillstånd som jag har framför mig. Inte så att jag kan läsa tankar, men jag får veta vad som fattas honom eller henne. Jag får detaljupplysningar, men de upplysningarna är inte för mig utan för min patient. Jag för inga journaler eller minnesanteckningar. Problemet är patientens eget; jag kommer bara in i bilden momentant.

SÄRSKILD GÅVA

När fick ni klart för er att ni hade en särskild gåva på det här området?

— Vid 12 års ålder. Men först de senaste 17 åren har jag ägnat mig åt "healing" (den svenska översättningen "helbrägdagörelse" tycker han inte riktigt om, eftersom den gärna för tankarna till känslösvall och stort larm).

Nu driver han ett stort "healing"-institut i Winchester, dit en ström av brev och patienter söker sig, inte minst från Sverige. Mer än 22 000 människor över hela världen står med i The Winchester Healing Centre, organisationen bakom institutet.

Sverigebesöket har hittills lärt honom en sak: Behovet av "healers"

(helbrägdagörare) är mycket stort här. Mr Campbell-Best tänker låta en grupp fara över till England för träning.

VEM SOM HELST?

Kan vem som helst bota sjukdomar på det här sättet, frågar vi okunnigt.

— Många har gåvan, försäkrar han. Se på min följeslagare och tolk, Sten Nilsson (metodistpastor från Uppsala); han har gåvan och han kommer snart att låta tala om sig.

— Det är nämligen i långa stycken en träningsak, försäkrar fd sjöofficeren. Det gäller att träna

Nils Gunnar Nilsson

sig i samarbete med Gud, att lära känna honom bättre och bättre.

Tro är inget absolut villkor för att botandet ska lyckas, det är Thomas Campbell-Bests generösa bidrag till tolkningen av läran. Tro är en hjälp, men många kommer bara med en förhoppning. Men när Gud har betat dem, då kommer tron!

KRITISK

På den punkten vill Thomas Campbell-Best gärna ge de olika kyrkorna (själv är han helt fristående) en reprimand: Man sysslar där så mycket med att lära ut om Gud och försummar att visa att han verkligen verkar.

Med Svenska kyrkan har han ännu inte haft kontakt, men kyrko-

adjunkt Hugo Kjellhard från Tomelilla, mannen bakom Sankt Stefans stiftelse, besökte tisdagskvällens möte i Betelkyrkan. Bakom malmöbesöket står Evangeliska predikantförbundet i staden.

Misslyckas det aldrig?

— Nej. Det kan dröja, men det misslyckas aldrig. Jag följer mina patienter i förbön till dess jag fått klart för mig att de är helt botade.

Och Gud är redo att gripa in på tider ni bestämmer?

— Javisst! Han är alltid redo. Inte vill han att människor ska vara sjuka. Skulle ni själv önska att ert barn vore sjukt?

SEX INTE SYND

En översättning av Thomas Campbell-Bests bok "A way of Light" kommer snart på svenska. Där förklarar han vad han tror vara en av grundorsakerna till sjukdom och lidande: oron, osäkerheten. Sex är tydligen ett särskilt problem i Sverige, tycker han sig förstå. Men inte är sex synd; det är ett missförstånd. Hur många föräldrar förklarar för sina barn att det sexuella är en Guds gåva? Just i osäkerheten kan det sexuella stimuleras till okontrollerbar styrka — i stället för att vara en okontrollerbar gåva.

Helbrägdagöraren i skjortärmar går in igen och fortsätter. Förra kvällen i Nässjö fortsatte han till klockan tre på morgonen. "Det är roligt att kunna hjälpa folk" — både dem med tro och de som bara har förhoppningar.

Fatta mod.

av

T.E. Campbell-Best

Man kände tydligt att något var på tok. Rymderna tycktes vibrera av en känsla av disharmoni för en av planeterna någonstans var i trångmål och bekymmer hos en planet betydde bekymmer för hela solsystemet. Det var då som kallelse gick ut till ledare och regenter på alla de olika planeterna i systemet och allt efter som deras skepp började landa inom några minuter efter kallelsen, så samlades åskådare, övriga att få se en skytt av dessa medlemmar av solsystemets höga råd som föräldrar och farföräldrar brukat omnämna med sådan vördnad och som så sällan besökte Venus.

Rådets medlemmar intog sina platser. Alla visste inom sig vad det var som var fel. Den utvalde ledaren reste sig och visade på en karta över solsystemet och sade "Planeten Jorden är i fara. Dess invånare har just försummat ett strålande tillfälle att nå upp i nivå med oss andra. Det här mötet har samlat för att besluta vad som skall göras." - Han tillade att i diskussionen skulle Den Strålande, som de kände under namnet Herre Jesus själv deltaga. Just då kunde både åskådarna utanför och deltagarna i rådslaget se ett stort Ljus, och se, där framför rådsbordet visade sig Herren Jesus.

Rådets ledare bjöd Herren Jesus en stol och vände sig sedan till rådet med följande ord:

"Ni känner alla till det arbete som Herren Jesus utfört inom detta solsystem och särskilt på Jorden under de senaste årtusendena. För någon tid sedan inkarnerade han på Jorden, växte upp till man och samlade en skara på tolv män omkring sig. De representerade olika vägar för jordiskt liv. Han visade jordens folk vad livet är och hur alla är beroende av varandra och hur det hela beror på Gud. Han hade planerat att förklara för jordens folk om oss i de många andra boningarna i Vår Faders Hus. Tyvärr var så många av jordens människor begränsade till tredimensionellt tänkande så att de inte kunde vidga sin uppfattning om universum utan de förkastade hans budskap. De utsatte Hans Tempel för outhärlig stympning och sedan förkastade de honom och lät hans underbara mekanism hänga på ett kors av trä. Senare fick han den åter i besittning och efter några fåfänga försök att visa jordens folk att han inte var död återvände han till oss."

Medan ledaren talade såg alla som lyssnade på Herren Jesus och de kunde känna hans kropps och själs smärtor och de sträckte sig själsligen mot honom och gav honom styrka och mod. När ledaren talat färdigt var det tyst i några minuter. Sedan frågade han vad deltagarna hade för åsikt om detta problem, som tycktes ha blivit för svårt för Herren Jesus som hade huvudansvaret för planeten Jorden.

Diskussionen blev livlig. Alla var överens om att något måste göras eftersom allt var klart för dess höjning av vibrationerna som skulle komma alla planeterna i solsystemet till godo. Trots det var nu en planet ur balans så att hela systemet fick lida för att den ena olyckan efter den andra drabbade jordens befolkning.

Åter reste sig ledaren och alla blev tysta. Han förklarade vad som kunde hända med deras yngre bröder och systrar som så nyligen förkastat det budskap som utsänts av den Allsmäktige. Han talade om krig, som skulle bli allt mer och mer förfärliga när nu jordborna lärt allt mer om atomkraften. "Ingenting kan dock hindra dem från att ta del av de kunskaper som de nya vibrationerna väcker till liv i människornas sinnen. Att förklara livets under när atomenergin brukas som Vår Herre brukar den till hela universums fromma, var en av de uppgifter som Herren Jesus aldrig hann fullfölja."

Så talade han om atomskans förstörande verkningar och om de olyckor som skulle drabba människorna genom strålningen. Han tillade också att han väl kände till hur en stor del av skadeverkningarna skulle minskas genom de intensiva och ständigt pågående ansträngningar, som i detta syfte lades ned av teknikerna på Jupiter. Han fortsatte med att säga att vad som mest oroade honom var att jorden var så oförberedd

200 10A
på de vittgående förändringarna som skulle följa efter februari 1962. Detta skulle orsaka en hel del förödelse på jorden. Då reste sig Herren Jesus, som hittills lyssnat uppmärksamt och sade att han hade visserligen infunnit sig för att avlägga rapport inför rådet men det innebar ingalunda att hans arbete på jorden var avslutat. Han skulle genast återvända till sitt pågående arbete. Han sade till och med "I själva verket är en del av mig just nu kvar på Jorden och jag skall arbeta utan uppehåll för att föra mina barn till den Allsmäktige Faderns Ljus. Men jag behöver frivilliga. Denna begäran om frivilliga skall sändas vida omkring. Jag har redan fått flera men jag behöver ännu flera. Dock måste jag varna dem för Jordens atmosfär. Ni vet alla att Jorden omges av en astral kropp som huvudsakligen är uppbyggd av människornas tankar och önskningar. Denna kropp kommer att ha en stark inverkan på de frivilligas sinnen så att de kan råka ut för en mycket egendomlig form av minnesförlust. Om så händer kan de mycket väl glömma vilka de är och varför de kommit till Jorden. De kan till och med förbli i det tillståndet under hela sitt jordiska liv utan att få igen minnet. Då måste de återfödas på jorden gång på gång tills minnet återvänder. Det kan också hända att de återfår minnet ganska snart och börjar undervisa om vad de vet är Sanning. Då kan de råka ut för att människorna behandlar dem på samma sätt som jag behandlades. Det kan också hända att bara en liten del av minnet kommer tillbaka. Då kommer de att undervisa om bara en liten del av Sanningen. Den undervisningen kan godtas av en del människor men när de sedan återvänder för att lära ut hela Sanningen så kanske dom finner att människorna vill hålla fast vid den ofullständiga versionen av Sanningen."

"Men mina frivilliga! Nu nu fatta mod. De skall veta att under 1960-talet skall vi alla samlas och den ökade vibrationen skall övervinna den fördummande inverkan, som jordens atmosfär hittills haft. De kommer en i taget att nå fram till det stora Ljuset och de kommer också att finna att det, som de vet är Sanningen kommer att allt mer godtagas av mina barn på Jorden. På det viset kommer vi att förbereda oss på de vittgående ändringar på jorden som skall omöjliggöra de krig som kommit så stor skada åstad på vår Allsmäktiga Faders Plan. Ni skall alltså veta att jag hela tiden är tillsammans med mina frivilliga i deras kamp. Därefter skall vi mötas igen på jorden på 1970-talet."

Vår Herre Jesus lyfte sin hand till välsignelse och just då såg alla i rådet för ett ögonblick att den Allsmäktige Himmelske Fadern stod framför dem. Strax därpå var Vår Herre borta igen. Men alla visste att vad Han hade sagt var Sanning och vad Han hade förutsagt skulle komma att hända.

Översättare I. Trøng
med C-B:s personliga medgivande

+++++

En sällsam visit hos Gray Barker

av James W. Moseley

När vi nyligen under en kort ledighet besökte Florida, fick min fru och jag ett ganska oroande telegram från Gray Barker, där han enträget uppmanade oss att besöka honom i Clarksburg under vår återresa norrut. Jag hade redan avslutat mina affärer med Barker beträffande köpet av "Saucerian Bulletin" och vi var inte pigga på att göra någon avstickare för att träffa honom igen.

Men på kvällen den 2 maj 1963 befann vi oss i alla fall i Clarksburg, West Virginia. Den Gray Barker som tog emot oss där, var tystlåten och skrämd, mycket påminnande om vad som berättats om Al Bender, sedan han tystats ned för tio år sedan. Den Barker som vi kände förut, var arrogant, obekymrad och uppenbarligen i goda ekonomiska omständigheter. Han hade haft ett komfortabelt inrett kontor inne i staden och en trevlig våning på Mulberry Street i ett närbeläget bostadsområde. Nu var det stora kontoret och den fina våningen borta, och Barker bodde i ett illa medfaret hus på en höjd vid stadens utkant. Barker bad oss att vara hans gäster hellre än bo på hotell. Det var tydligt att hans nya generositet inte var altruism utan någon slags djupt rotad fruktan för att vara ensam om natten.

När vi träffade Barker nästa morgon, såg han blek och nervös ut. Han hade tydligt gått ner i vikt sedan vårt senaste besök. På hans panna fanns en liten skråma, som han sade hade orsakats av en bandit som angripit honom just innan han flyttat från sin förra våning. Hans nya lägenhet var i en fruktansvärd oordning med böcker och tidningar utspridda överallt. Vi lade märke till att tryckpressen tycktes vara skadad. Barker talade om för oss att den hade gjorts obrukbar av ovan nämnda bandit, vilken han inte ville beskriva i detalj. Han sa i alla fall att tryckpressen återigen fungerade, efter det han lagt ner mycket tid och pengar på att få den i stånd.

Barker omtalade vidare att han beslutat sig för att avskeda sina fyra anställda "för deras egen säkerhet" och planerade att fortsätta ensam med sin bokförläggarverksamhet. Han ville inte omtala för oss varför han nu arbetade utifrån nya förutsättningar och inte heller varför hans forna gladlynthet hade förvandlats till dysterhet och förstämning. Tydligt hade försäljningen av "Saucerian Bulletin" inneburit en stor besvikelse för honom - men det var tydligt att något mer än det var gålet. Fastän termen "tystnadsgruppen" aldrig användes under vårt samtal var det alldeles uppenbart att Barker kände att det var någon organiserad makt som stod bakom de olika angrepp och förföljelser som han har fått utstå under senaste tiden. (En del av Barkers tidigare svårigheter beskrevs i en artikel av honom själv i juninumret 1962 av "Saucer News" - detta nummer är nu utsålt.)

Fastän jag aldrig har varit nära vän med Barker, lämnade vi Clarksburg med en känsla av sympati för honom - vi kände att han gick igenom något som han inte kunde eller ville diskutera med någon annan. Han tycktes nöjd och även tacksam att vi hade kommit. Just innan vi skulle ge oss iväg, uppmanade han oss att vara försiktiga under vår fortsatta UFO-forskning, fastän han helt och hållet vägrade att gå närmare in på hur eller varför detta skulle ske. Han önskade oss välgång med "Saucer News" och sade därefter, ganska hemlighetsfullt: "Jag skall fortsätta att ge ut böcker, vad som än händer - eftersom jag tror."

Gray Barker är författare till den uppmärksammade boken "They Knew Too Much About Flying Saucers" (De visste för mycket om flygande tefat) samt förläggare av tefatslitteratur, bl.a. Benders "Flying Saucers and the Three Men" (Flygande tefat och de tre männen). Jim Moseley är redaktör för "Saucer News" som är "världens största och näst äldsta tefatstidskrift" - den är kvartals-tidskrift och har en upplaga på nära 4.000 ex. Moseley anses av många vara en av de intelligentaste och även mest skeptiska av UFOlogerna. Han har aldrig accepterat - i varje fall inte definitivt - att det finns rymdvänniskor. I TV-program har han ställt upp gästrot Adamski.

I juninumret av "Saucer News" detta år har Barker en insändare med nedanstående innehåll:

Jag har mottagit Ditt brev i vilket Du kommer med en hel mängd kritik av Laura Mundos "Flying Saucers and the Fathers Plan", som Du tydligen först nyligen läst.

Det har också inkommit en hel del annan kritik från läsare. För det mesta görs det invändningar mot att författaren går långt ifrån ortodox tro. Men genom att förlägga en bok, är jag inte nödvändigtvis beredd att underskriva allt som står i den, ty vi ger ut bäcker som representerar olika ideér.

Det kanske intresserar Dig att veta att författarinnan själv är missnöjd med vår utgåva av hennes bok. Hon gör gällande att vi har förändrat dess innebörd genom att skriva om vissa avsnitt.

När jag kontrollerar en del i boken, finner jag att ändringar faktiskt har gjorts. Emellertid kan jag uppriktigt säga att jag var omedveten därom, när jag redigerade boken. En del av typsättningen för offsettryckningen utfördes av mig själv, och en del av en utomstående hjälp, som sedan dess har gett sig iväg. Jag kan inte tala för min assistent, men jag kan peka på några saker, vilka kan vara konstruerade av en fantasirik person och som är ganska ovanliga:

I allmänhet, när jag sätter typer för offsettryckning, gör jag arbetet ganska långsamt. Under det jag höll på med Lauras bok, verkade det emellertid ibland som om mina fingrar flög fram, och jag hade fyra, fem sidor färdiga innan jag visste ordet av. Jag förstår inte riktigt hur detta skall förklaras. I vanliga fall har jag stora svårigheter att bara hålla mig kvar i arbetet. Fastän den färdiga utskriften kontrollerades av mig själv och en mycket bra redaktör, slank det igenom mycket tydliga misstag och skiljaktigheter från den ursprungliga texten, och de trycktes innan vi fick syn på dem. Sådant har aldrig hänt mig i något annat arbete, där jag varit engagerad.

Av dessa skäl och på grund av en eller två andra händelser, som kan ha varit inbillning och som jag inte vill omtala för någon, är jag allvarligt betänkt på att ta tillbaka denna bok från marknaden, sedan våra förhandsbeställningar har expedierats.

Gray Barker, Clarksburg. W.Va.

De som läst Albert Benders ovan nämnda bok (Flying Saucers and the Three Men") samt Barkers egen ("They Knew Too Much About Flying Saucers") har väl utifrån ett accepterande av Benders historia, förvånats över att Barker fått fortsätta och inte blivit nedtystad han också. Men nu - sent omsider, skulle man vilja säga - tycks även Barker ha blivit "hemsökt". Det skall dock sägas dels att Barker tagit avstånd från vissa delar av Moseleys ovan återgivna berättelse - vilka vet vi inte - dels att han så sent som i "Saucer News" decembernummer 1963 säger sig aldrig ha sett varken ett tefat eller en rymdmänniska.

Hur fallet Bender och de liknande - Jarrold, Fulton, Stuart, Wilkinson, "Smaalwood" m.fl. - och nu även Barker, skall förklaras, vet dessa personer kanske inte ens själva, men deras goda tro kan knappast betvivlas.

Här i Sverige är Albert K. Bender inte så känd som Adamski, Fry, Klarer, Stanford... Ingen översättning av någonting av eller om honom tycks finnas på svenska, fränsett en anmälan av hans bok i Tid och Rum för något år sedan.

Bender är en "contactee" som det kallas på engelska, en av de numer rätt många som finns runt om på jorden. Om man jämför Bender och Adamski, skall man finna att vad de ger, är två konträrt motsatta verkligheter.

Medan A. (Adamski) ger en bild av fagra, välsinnade rymdmänniskor som tror på Gud och odödligheten (reinkarnationen), är (nästan) vegetarianer och har kommit hit för att hjälpa oss med vår andliga utveckling, berättar B. (Bender) om möten med fruktansvärda monster, så illaluktande att de som kommer i närheten får kräkas och blir illamående för flera dagar, och utomordentligt fula, värre än någon tecknare kunnat hitta på; deras uppgift på jorden är att försäkra sig om en beståndsdel i vårt vatten, som de behöver på sin planet, Kazik. Deras inställning till oss är ungefär densamma som vår till djuren: för all del välvilja men med förmåga att hänsynslöst utnyttja oss om det passar deras syften. De tror inte på Gud, och det finns "för dem" ingen fortlevnad - med den närliggande och kanske nödvändiga tolkningen att inte fortlevnad finns för någon.

Det är att märka, att i B:s värld finns ingen plats för en sanning enligt A., och i A:s värld ingen plats för en sanning enligt B. De utesluter varandra.

Likaväl som det hos A. finns en verklighetsanknytning - foton, intyg, eldflugorna - så finns det en sådan också hos B. Hela B:s historia är väl infogad i ett faktiskt skeende där det finns många anknytningspunkter till och överensstämmelser med verkliga händelser. Så t.ex. har en del andra upplevt, åtminstone delvis, samma saker som B. En feluppgift hos B. är dock att tefaten kom till jorden 1945 och lämnade den 1960 (varefter B. fick tillåtelse att tala) men man bör kanske inte fästa alltför stort avseende därvid. Ingenting säger att B:s uppgifter är i detalj riktiga. Där kan finnas feltolkningar och missförstånd.

Monstren som B. skall ha mött, antar i allmänhet mänsklig form vid kontakt med människor. De har sina högkvarter vid sydpolen. Det tycks också vara ett faktum att väldigt många iakttagelser har gjorts därnere. Monstren är okänsliga för källden i antarktis. - Nu kan man observera att för någon tid sedan fann man på Tasmanien ett "monster" - det kallas så i rapporten - som en del trodde var "valspäck" men som andra menade var något helt nytt, aldrig förut sett av människor. Detta "monster" var något helt kunna påverkas av hetta. Fyndet stöder B:s historia.

Fredagen den 13:e mars (av alla dagar! - S.M.:s anm.) höll Bender en fascinerande föreläsning, kallad "The World of Kazik", där han berättade om detaljerade upplysningar som getts honom av hans rymdkontakter angående livet på deras hemplanet. Kazik. I en del av föredraget togs det upp sådant som tidigare tryckts i Benders berömda bok, men det mesta av tiden anslog han åt att ge nya upplysningar, bl.a. om sitt privata liv under de senaste åren. Det verkar som om rymdvarelserna har gett honom sällsam makt som han aldrig har bett om, så att när han önskar att ont skall hända en människa, så händer det henne också något fruktansvärt. Bender gav oss fem eller sex exempel på detta - av vilka vart och ett taget för sig, mycket väl kan betyda tillfälligt sammanträffande, men som tillsammanbagna verkligen visar att något sällsamt sker. Den mest skräckinjagande historien som talaren relaterade, var en händelse i en buss, i vilken en passagerare förargade honom dagligen genom att röka cigarr på en plats alldeles framför eller bakom honom. Efter några dagars förargelse över detta, tyckte Bender att det vore rätt åt honom om han brände sig på sin cigarr. Och en kort tid därefter, förvånade det honom att höra att mannen hade bränts till döds i sitt hem som följd av sängrökning!

Till sist besvarade Bender en del frågor och visade tålmod med det rätt så skeptiska auditoriet. Litet senare skyndade han sig iväg för att hinna med ett tåg tillbaka till sitt hem i Bridgeport, Connecticut,

där han fortfarande har anställning hos samma företag som han arbetade i 1952, när han bildade International Flying Saucer Bureau - den organisation som sedan blev stängd, efter ingripande av tre män i svart.

Förutom Bender har ett antal andra UFOforskare blivit tystade genom ingripande av personer som skrämt dem ordentligt. Se namnen i anslutning till Barkers insändare! - Gray Barker tycks vara den ende som vågat trotsa dem - ifall han nu verkligen blivit kontaktad.

En del UFOloger menar att det finns två makter i verksamhet på jorden, en ljus och en mörk, en som vill hjälpa och en som vill stjälpa.

Översättning S. Magnusson.

+++++

Annons: S Ö K A R E N

Du som är sanningssökare! Din tidning har nu kommit ut med sitt första nummer. SÖKAREN är tryckt, illustrerad och är på 16 sidor i stort format (A4). Den innehåller intressanta artiklar av svenska och utländska skribenter samt bokanmälningar, dikter, tänkespråk, insändare. SÖKAREN kommer inte att gynna någon särskild religion eller livsåskådning utan skall sträva efter att ge svåra problem en allsidig belysning. Vad beträffar de "flygande tefaten" kan således artiklar både för och mot tas in. I nr 1 finns en artikel om det världsberömda Fatimaundret som tolkas ifologiskt, samt en artikel från amerikanska Saucer News (tefatsnyheter) med rubriken "G.H. Williamson avslöjad". Ett provexemplar av tidningen kan erhållas om namn och adress insänds till Sven Magnusson, Box 3063, Stockholm 3.

+++++

RÄTTELSE

I utdraget ur J. Valleés artikel i ToR:s förra nummer står det i slutet felaktigt att "få upplevelser (av UFO:n) görs mellan 19.00 - 1.00". Det rätta förhållandet är att de flesta iakttagelserna görs vid denna tid, då ju folk i allmänhet är lediga från arbetet, men ännu inte hunnit gå till sängs.

+++++

MÅNFOTO AVSLÖJAR SAMBAND MELLAN MÅNEN OCH SÖDERHAVET?

I. Troäng

Den 2 augusti kommenterade professor Ivar Hessland de just publicerade bilderna som Ranger 7 tagit av månens yta. Vi citerar ur D.N. "De stora instörtningssbäcken (calderor på fackspråk) som syns mycket tydligt på en av bilderna fann professorn ytterst intressanta i sammanhanget. Calderor förekommer nämligen endast i vulkaniska områden på jorden, tydligast kanske på Havaiji. Dessa instörtningssbäcken har i regel större diameter än motsvarande fenomen på jorden, där Tobasjön på Java utgör ett exceptionellt undantag med sina 100 km i diameter.

Calderorna har bildats då utströmmande lava och aska ur vulkaner så småningom sintrats ihop och bildat en tung kaka som störtat ned i det tomrum som utskottsprodukterna lämnade efter sig. Av bilderna att döma är de instörtade områdena flacka och platta i botten med skarp vägg. Professorn har nyligen haft tillfälle att studera processen på Söderhavsoarna."

Om Söderhavets vulkaner bildades samtidigt med månen som under-
tecknad sökt framhålla i "Kulturer före istiden", så är det ju högst
naturligt att vi finner liknande formationer på månen och i Söder-
havet.

I.T.

+++++

I stället för ett referat av ing. I Troängs föredrag på Ifologiska
Sällskapet, Stockholm, om sin bok "Kulturer före istiden", citerar
vi Eskilstuna Kuriren onsdagen den 8.7.64:

OM KULTURER FÖRE ISTIDEN

Den första "Sputniken" som sköts upp från jorden var inte rysk o. in-
te heller amerikansk. Den var internationell och blev universell -
det var nämligen månen, allas vår Luna. Det hände för 12.000 år sedan.

Den inte alldeles i tekniskt-vetenskapliga sammanhang obekante för-
fattaren och forskningsingenjören Ivan Troäng i Hedemora uppehåller
sig ingående vid det ovan skisserade celesta fenomenet i sin nyutkom-
na bok "Kulturer före istiden" (Nybloms) och ger den nyfödda månen,
som ursprungligen alltså var en bit av jorden, skulden till att de hög-
stående kulturer som en gång fanns på jorden förintades.

Nu är det där med månens ursprung ett kärt och omhuldat tvisteämne
vetenskapsmän emellan. Troäng är inte alls ensam om sin teori att
månen härstammar från vår västra hemisfär och att det tomrum den läm-
nade efter sig vid sin brådstörtade utbrytning från jorden numera fyl-
lits ut av Stilla Havet. Troäng hävdar sin teori med all tillbörlig
forskariver - precis som t.ex. den tyska astronomen Gerstenkorn all-
varligt anför att månen existerade redan för några miljarder (!) år
sedan.

Troäng har lagt sin teori om månens härstamning som grund för slut-
satser om anledningen till de gamla kulturernas undergång. Det är
ställt utom allt tvivel att det i en forntid funnits mänskliga kul-
turer på vår jord, som varit jämförbara med vår egen av det tjugonde
århundradet. Häromdagen vandrade en undanskymd notis genom tidningar-
na om att ett engelskt-amerikanskt arkeologiskt forskarlag i Irak på-
träffat ruiner efter en stad från 1800-talet före Kristus. Om denna
tidsbestämning är riktig för den oss omedelbart 4.000 år tillbaka i
tiden - förbi vår egen nordiska stenålder...

Oavsett om man tillmäter Troängs utgåva vetenskaplig soliditet eller
icke - man frapperas av de historiska perspektiv han rullar upp. Han
refererar till en mängd kända svenska och utländska forskare och veten-
skapsmäns tolkningar av återfunna rester av de forntida kulturerna -
dessa senaste forskningsresultat, säger författaren, gör det möjligt
att förlägga perspektivet från c:a 5.000 år till åtminstone 50.000
år och i vissa fall ända till 200.000 år.

Detta betyder, menar Troäng, att myten om ett Eden ingalunda bara är
en myt. Inte heller behöver den urgamla berättelsen om syndafloden
bara vara en myt; det fanns på jorden ett "urland" - Mu - där mänsk-
ligheten föddes för ett eller annat hundratusental år sedan.

Det fanns också en gång en syndaflod; Troäng antar att den uppkom
för ungefär 12.000 år sedan, då en väldig asteroid tuschade jordens
bana och förintade såväl urlandet Mu som de kulturer utvandrade från
Mu anlagt bortom moderlandet. Kontinenten Mu slungades ut i världs-
rymden vid den gigantiska katastrofen som en glödande trasa av jorden,
falnade och blev till senare årtusendens måne.

Men kvar hos ett fåtal överlevande fanns som en ny karaktärsegenskap minnena av katastrofen och så stark var upplevelsen att den fortplantades genom kommande generationer och upptogs i deras religiösa föreställningar. Faktum är också att det finns ett par hundra separata syndaflodsberättelser hos jordens folk.

Rester av den forna kulturen undgick också förödelsen. Den indiska delen av moderlandet Mu's arv överlevde bäst men också de egyptiska, grekiska och babyloniska fragmenten kvarstod en tid, innan de förtvinade.

Emellertid, utvecklar Troäng sina tankegångar, var "de gamle" ingalunda oss - det tjugonde århundradets barn - underlägsna i tekniska framsteg. Deras landvinningar omspände en mekanisk och elektronisk vetenskap som till och med översteg vår - det har man ~~kunnat~~ övertyga sig om genom fynd som gjorts på skilda platser.

Under den första stora kulturen visste man att kunskap är människans största dyrbarhet. Därför ristade "de gamle" sina kunskaper på oförstörbara tavlor av sten och bränd lera för att därmed bevara dem till kommande generationer.

Den första stora kulturen kunde vid tiden för syndafloden se tillbaka på en hundratusenårig utveckling - för jämförelsens skull, säger Troäng kan man gärna hålla i minnet att vår egen kultur eller "civilisation" ännu inte är tvåhundra år. Kanhända vi om nya 200.000 år har kommit i balans efter mänskatastrofen...

Troängs utgåva är avgjort ingen lektyr för den jäktade semesterfiraren, enär boken, om man ger sig tid med den, är fantasieggande och stimulerar till eftertanke. I vetenskapliga kretsar kommer den sannolikt att avfärdas med den klassiska formuleringen att "källskriften som ligger till grund för denna avhandling inte stämmer med våra handböcker."

Men har det egentligen någon större praktisk betydelse om avhandlingen eller källskriften är mest äkta? Sanningen - den med stort S - som våra forskare i gemen så intensivt letar efter, torde aldrig avslöja sig. Är det ändå inte något vunnit om vi någon gång emellanåt medger att det funnits tidåldrar före oss och att det kommer ~~ålders~~åldrar efter oss. Och att vi med vårt avtrubbade intellekt sålunda inte haft och inte kommer att få hegemonien på vår planet.

Evert Hallin

+++++

HIMLAFENOMEN OBSERVERAT FRÅN NYKROPPA (Notis införd i Karlskoga tidning 15.8.64)

Flera av arbetarna vid Nykroppa järnverk observerade vid femtiden på torsdagsmorgonen ett mystiskt fenomen på himlen. Det hade formen av en vit trekant som klart avtecknade sig söderut på himlen. Fenomenet höll sig stilla under 50 minuter, men började sedan sakta röra ~~pa~~ sig och försvann i sydvästlig riktning.

+++++

Ur STOCKHOLMS-Tidningen den 5 oktober 1964 inhämtar vi att:

"Ett främmande föremål syntes på måndagskvällen passera i västlig riktning över Riddarfjärden i Stockholm.

Föremålet definierades som ett flygande tefat av de enstaka nättvandrare som ännu befann sig ute på de kalla och ogästvänliga gatorna.

Det dök upp i trakten av Storkyrkan och gjorde en mjuk sväng för att undvika kollision. Därefter gjorde det en snabb dykning ner mot Helgeands holmen och ett tag tycktes det stå nästan stilla och man trodde att det

skulle landa på kanslihusets tak.

Föremålet bestod av en rund skiva med en kupolformad upphöjning i skivans mitt. Ett svagt blåaktigt sken bilade ut genom ett antal snedställda springor på kupolens sidor och bildade en främmande och hemlighetsfull ljusboll runt farkosten.

Efter en viss tvekan höjde sig dock farkosten åter, accelererade över Riddarfjärden och försvann med en suck i fjärran."

+++++++

P.S. S E N A S T E N Y T T P.S.

"Guds tyste kompanjon" Mr T.E. Campbell-Best startar i Sverige och England ett

W O R L D H E A L I N G F E L L O W S H I P

Den utomordentliga resonans och det skriande behov, som konstaterades vid Campbell-Bests besök i augusti i år har medfört att Campbell-Best beslutat att upprätta en världsomspännande organisation för naturlig läkedom genom Bön och Guds Kraft. Det svenska inslaget i den nyaorganisationen är som framgår av nedanstående högst betydande:

Mr T.E. Campbell-Best

Mrs V.E. Campbell-Best

Baronessan A.M. Ekrenkrona

Miss Diana Williams

Jägmästare Carl Tersmeden

Mr Tony Leney

Fru Ulla Tersmeden

Mr Don Herridge

Pastor Sten Nilsson

I Sverige kommer en skola att upprättas i den psykosomatiska läkekonstens teori och praktik samt ett centrum för behandling av sjuka (Healing Scholl and Centre).

Tid och Rum ber att få tillönska det nya företaget all framgång och vi ber alla våra läsare att förena sig med oss i välgångsönskningar och förböner för det verk som vår vän Campbell-Best sålunda har startat.

Red.

+++++++

KLIPP, BIDRAG, INSÄNDARE och DISKUSSIONSINLÄGG mottages under adress:
Ing Ivan Troäng, Garpenberg.

+++++++

Besökarna från världsrymden

(Los Visitantes del Espacio)

I ToR nr 11, mars 1964 publicerade vi en artikel ur UFO-Nachrichten som innehöll en cirkulärrapport från "Sällskapet för Kosmiskt Broderskap", Cordoba/Argentina under rubriken "Cordoba väntar landning av utomjordiska farkoster".

Den i argentinska UFO-kretsar bekante kommentatorn Ant.O.Peres Aleman (AGOR) hade undertecknat denna förberedande publikation. Då det kan tänkas att en del läsare betraktar dylika förutsägelser som ett bevis för en alltför livlig fantasi kan det vara av intresse att se, huru mycket hans personlighet uppskattas rent offentligt i Argentina. I en "Informations-Panorama"-sändning i L.V.2 Radion "Frihetens röst" i Cordoba den 23 sept. 1963 kl. 22.30 förekom följande samtal mellan AGOR och informationstjänstens direktor:

Intervjuaren: I vår studio befinner sig den bekante kommentatorn AGOR, som har specialiserat sig på temat "flygande skivor", och vi skulle vilja använda tillfället och förelägga honom några frågor och därmed tillfredsställa det intresse som detta "århundradets stora obekanta" allmänt har väckt. Agor, vad för nyheter finns det på senare tid om de flygande skivorna?

Agor: Den viktigaste nyheten är detta: Mänskligheten skall förbereda sig att mottaga besöket av interplanetariska skepp, som kommer till jorden såsom utsända av andra världars broderskap och det i ett ögonblick då det minst väntas. Detta kommer att bli ett mycket betydelsefullt ögonblick i vår planets era.

Intervjuaren: Vet man, var denna landning kommer att försiggå?

Agor: Cordoba har privilegiet, att bli den första skådeplatsen för denna den ovanligaste händelse, som mänsklighetens historia har upptecknat.

Intervjuaren: Och varifrån kommer nu dessa rymdfarare, från vilka stjärnor?

Agor: Besättningen på dessa interplanetariska skepp kommer från Mars, Venus och Saturnus och kanske från andra planeter i andra system i det oändliga universum, som människan ännu inte en gång känner till. Men vi kan för enkelhetens skull säga, att de kommer från Mars, jordens tvillingplanet.

Intervjuaren: Vet man orsaken till detta interplanetariska besök?

Agor: Huvudändamålet är att göra sig bekant med oss, så att människan skall veta och begripa, att hon inte är ensam i universum, som hon tror. Och att det på andra klot finns mänskliga väsen, som på grund av sin andliga evolution och sitt stora vetenskapliga fortskridande har nått dithän att de kan överbvinna de avstånd som skiljer oss från varandra, som alltså gör resor i sina rymdskepp, en sak som den jordiska rasen först nu börjar planera.

Intervjuaren: Känner man det ungefärliga datumet för denna betydelsefulla kosmiska tilldragelse?

Agor: Det är möjligt, att de själva, besättningarna på de flygande tefaten, från sina skepp bekantgör sin närvaro på vår himmel. Och kanske kan deras röster också höras genom vår radio och T.V.

Intervjuaren: Och hur kommer väl människorna att uppföra sig vid deras uppdykande?

Agor: Alla måste bevara det största lugn och absolut behärsking och väl akta på de ord som talas till dem, ty det är ord, som de redan ha hört, men snabbt glömt igen, som om de aldrig hade hört dem. Uppgiften för alla människor i dessa kommande ögonblick är av största betydelse för vår jordevärld liksom för den kosmiska världen i allmänhet. Det måste skapas en atmosfär av fredligt samförstånd, som alla människor skall rätta sig efter, i betraktande av en sådan grundviktig händelse för vår planet jorden, och vi måste på det hjärtligaste hälsa dem välkomna, precis så, som de skulle göra med oss, om vi hade tlyckan att först landa på deras planeter.

Intervjuaren: Nu återstår bara att klargöra, varifrån Ni, Agor, får Era informationer, vilket säkert kommer att vara av stort intresse. Vi vill försäkra redan nu om ett nästa program, så att Ni på nytt kan rapportera över detta tema.

Agor: Vilket jag kommer att göra med stort nöje, närhelst ni vill.

"Impulso" (Argentina) 5.10.63.
Översättning: H. Näslund

+++++

En match Menzel - Michel

Den franske författaren Aimé Michel har som bekant i en bok - som den som skriver detta inte har läst - hävdat att de flygande tefaten uppträder efter räta linjer så att ifall man på en karta prickar in alla iakttagelser under en tidrymd, t.ex. ett dygn, så skall man finna att de orter där iakttagelserna gjorts, är belägna utefter räta linjer, på vilka kan befinna sig 3, 4, ja ända upp till 7 platser.

I en artikel i Flying Sacer Review, mars/april-numret 1964, går det bekanta antitefataren dr. Donald Menzel, professor i astrofysik, till attack mot Michel, vilken haft en artikel i FSR:s maj/juni-nummer 1963 (Michels artikel finns i danska UFO-NYT:s jan./febr.-nummer i år)

Menzel menar att det problem som den s.k. orthotenyn utgör, väsentligen är ett statistiskt sådant. Det inger inget förtroende för Michels statistik, skriver Menzel, att man på en sida i "Flying Saucers and the Straight-Line Mystery" läser att oddsen mot Bayenne-Vichylinjen är 1 mot 26, medan det på en annan sida står att oddsen är ungefär 1 mot 500.000, De senare siffrorna nämnda av medförfattaren Alexander Mebane, en statistiker, och enligt Menzel grundade på korrekta beräkningar, är ju ännu mer fördelaktiga för Michel ~~än hans egna siffror~~. Ändå kan vi inte, anser Menzel, applådera Michel för hans återhållsamhet. Hans avvikande siffra gör oss endast misstänksamma mot hans förmåga som statistiker.

Som en huvudregel för en statistiker anger Menzel att denne måste försäkra sig om att inga vetenskapligt ovidkommande inflytelser spelar in och påverkar resultatet. Mot denna regel har Michel syndat. Först pekar dr. Menzel på att det finns många obesvarade frågor, knutna till Michels arbete, vilka antyder brister i noggrannhet och statistiskt förståelse. Michel har använt nyhetstidningar för att få material, och Menzels frågor är sådana som: Vad vet man om en redaktörs böjelse för eller emot publicering av tefatsrapporter? Vad vet man om hur en klipptjänst arbetar? Hur representativt är deras material? Frågor som dessa, hävdar Menzel, måste ges ett svar innan man kan ge sig in i en vettig statistisk beräkning.

Menzel skriver att Michel inte ordentligt redovisar hela det material som han behandlat. Det uppges sålunda i boken att materialet omfattar mer än 600 franska iakttagelser - men Michels analyser grundar sig på endast en liten del av dessa. Hur gjordes urvalet? Efter vetenskapligt godtagbara principer eller ej? Michel anger inget klart skäl till varför han utvalt en del av rapporterna och uteslutit andra. Bristerna i Michels redovisning antyder möjligheten att ovidkommande inflytelser påverkat resultatet.

Menzel kritiserar Michels metod att urskillningslöst ta med alla rapporter utan hänsyn till säkra och mindre säkra, kanske felaktiga, uppgifter, och han menar att en sann statistiker skulle se en fara i en sådan metod, eftersom hela resultatet kan förryckas därigenom. Menzel påpekar också att Michel hade få bra rapporter men att medtagandet av alla de "dåliga" gav honom ett enormt material.

Dr. Menzel har upptäckt att Michel inte alltid har hållit sig till den regel han för vissa fall uppställt att klockan tolv på natten är gräns mellan en tidrymd och en annan. Ibland har Michel fört över en iakttagelse från en dag till den närliggande, om det passat hans syften. Sådant spolierar resultatet och gör det mer förmånligt än det skulle blivit med korrekta metoder.

Michels trumfkort är linjen Bayonne-Vichy den 24 september 1954. Denna dag hamnar 6 av inalles 9 iakttagelser efter en rät linje. Menzel invänder att det skall vara sex av tio, eftersom en iakttagelse som faktiskt inträffade klockan 3.00 denna dag (och inte gjordes på linjen) av Michel felaktigt antecknats för föregående dag, den 23:e, för att den skulle hamna på en linje som dragits för den dagen. Vidare finner Menzel att två av de sex iakttagelserna den 24:e gjordes "omkring kl. 23.00" och han frågar: Hur pass exakt kan den tidsangivelsen vara? Kanske de iakttagelserna i verkligheten inträffade efter midnatt? I så fall kommer Bayonne-Vichylinjen att se annorlunda ut. Och i nästa andedrag frågar Menzel: Varför sätter förresten Michel gränsen vid tolvslaget? Opererar tefaten efter fransk lokaltid? (Inget av här hittills nämnda argument bemöter Michel i sitt svar.)

Menzel medger att fastän Mebanes beräkning av sannolikheten för linjen Bayonne-Vichy (1 mot 500000) är riktig i sig själv, vilar den på vissa felaktiga förutsättningar, bl.a. Michels vårdslösa sätt att anteckna en iakttagelse, vilken gjordes 3.00 denna dag, på föregående dag. I stället för 6 iakttagelser av nio, blir det sex av tio, vilket förändrar sannolikheten till 1 på 200.000. Men om man borträknar (!) de två enligt Menzel diskutabla kvällsiakttagelserna vid 23-tiden, får man siffran 1 på 90. (Det är dock uppenbart att detta är ett otillåtet tillvägagångssätt av Menzel.) Slutligen säger Menzel att "Michel lägger fram iakttagelser för 27 dagar", vilket reducerar sannolikheten för Bayonne-Vichylinjen till 1 på 3, dvs ingenting anmärkningsvärt. Menzel menar tydligen att dagen 24:e september är en del av en större utvald tidrymd av 27 dagar, och om man ser linjen Bayonne-Vichy på det sättet skulle sannolikheten för dess uppkomst vara 1 för och 2 mot. (Håller de siffrorna? Michel gör i alla fall ingen invändning i sitt bemötande.) Men det skall konstateras att de bygger på antagandet att de två 23.00-iakttagelserna i verkligheten gjordes efter tolvslaget!

Vidare anmärker Menzel på att Michel då och då för in iakttagelser från Rom och Afrika om de faller på någon linje, men utelämnar dem ifall de inte gör detta. Denna procedur är emot alla statistiska regler, säger Menzel.

På grund av att de föremål som iakttagits, ofta befunnit sig ganska långt från platsen för iakttagelsen, måste man tillåta sig att ha en rätt stor bredd på "linjen" (den blir då en rektangel). Menzel accepterar detta men påpekar att Michel inte strängt hållit sig till den

femmilsbredd (eng.mil) som han angett utan ibland låtit rektangeln bli 10 mil bred för att få med iakttagelser som passerat på "linjen". (En eng.mil = 1.609 meter)

7 oktober 1954 hade Michel 27 iakttagelser, säger Menzel. 19 av dessa låg efter trepunktslinjer, vilket Michel finner synnerligen anmärkningsvärt. Enligt den beräkning som Menzel presenterar (att chansen för en iakttagelse att inträffa utefter en trepunktslinje är 1 mot 80). skulle, om slumpen fått råda, 37 iakttagelser gjorts på trepunktslinjer, alltså nästan dubbelt så många som Michel påvisat. Menzel säger lyckande att enda rimliga slutsatsen blir att tefaten försökt undvika att hamna på trepunktslinjer! (Michel accepterar Menzels beräkning men inte hans slutsats.)

Menzel nämner att statistikern Mebane gjort ett mycket talande försök, då han slumpvis prickat in punkter på en karta genom att utsprida frön över den och punkterna efter dessa. Resultatet blev att ungefär lika många trepunktslinjer uppstod som när det var fråga om tefatsiakttagelser och ungefär lika många som sannolikhetskalkylen förutsäger. Tablå? Nej, Mebane hävdar att de slumpvis uppkomna linjerna är mer oregelbundna än dem som förbinder rapportplatser. Mot detta invänder Menzel med en fnysning att statistiken inte anger någonting om hur figurerna kommer att se ut, endast hur många punkter som sannolikt kommer att hamna efter trepunktslinjer vid slumpvis inprickning. (Till detta svarar Michel bl.a. att Menzel angriper tre- och fyrapunktslinjerna men undviker de mer intressanta linjer på vilka är belägna flera orter. Beträffande skillnaden i mönster mellan äkta orthotenyn och pseudoorthotenyn och Menzels påstående att sådana skillnader inte har någonting med vetenskap att göra, hänvisar Michel till en "matematisk vetenskap" som kallas topologi.)

Menzel återkommer till linjen Bayonne-Vichy, och han resonerar så: Om alla sex iakttagelserna utefter linjen är pålitliga, ger det en sannolikhet av ungefär 1 på 20.000. Men om en eller flera av iakttagelserna skulle elimineras som felaktiga, ändrar sig siffran ordentligt. (Till detta kan invändas att Michels material ju är rubb och stubb av iakttagelser utan urskillning, och att denna princip för undersökningen är godtagbar. Metoden medför ingen förmån för Michel, ty om en del "extra" punkter skulle falla på en linje så faller ju också extra punkter utanför, och i Bayonne-Vichyfallet var det fråga om 6 iakttagelser av inalles tio)

Om fem-ochfler-punktslinjerna säger Menzel att Michel genom de amatöriska och vetenskapligt felaktiga metoder han demonstrerat, har tillhandahållit en nyckel till förståelsen av dessa linjer. "Låt oss anta, till exempel", säger Menzel, "att en fyrapunktslinje har visat sig på en karta. Michel skulle vilja få några fler rapporter för att bekräfta linjens verklighet. Det ligger ett antal platser utefter linjen. Hur lätt att skriva till någon vän, till en lokaltidning eller postmästaren på flera av dessa platser för att få upplysningar om iakttagelser ett visst datum. Ganska säkert, två svar inkommer, och fyrapunktslinjen har blivit en sexpunktare."

Detta tillvägagångssätt skulle inneburit ett tendentiöst urval. (Menzel menar att om man gjort förfrågningar på platser, belägna utanför linjen, till ett antal som proportionellt motsvarar dem på linjen, skulle man naturligtvis ha fått en hel del positiva svar därifrån också, vilket visar meningslösheten i Michels "metod". Menzel hävdar t.o.m. att förekomsten av en rapportplats efter en rät linje, vilken plats man fått kännedom om efter förfrågan, talar emot linjens verklighet, eftersom ju fler platser som sålunda faller på linjen, desto fler måste också falla utanför den, emedan slumpen avgör placeringen av rapportplatserna - så länge inte något annat kunnat bevisas.)

Michel svarar Menzel som om det ovan citerade resonemanget gällde Bayonne-Vichylinjen och ingenting annat, vilket det inte gör, eftersom det är ett

~~allmänt~~ resonemang. Beträffande denna sexpunktslinje, säger Michel, behövde endast tre stora paristidningar anlitas. Michel avfärdar i spydiga ordalag Menzels resonemang som insinuationer, vilket det inte är, utan ett försök till en bild av flerpunktslinjernas uppkomst under betänkande av de amatöriska metoder som Michel demonstrerat.

Nu är det så att Bayonne-Vichylinjen den 24:e september 1954 har en förlängning. Det finns en iakttagelse i Portugal som faller på linjen. Denna består allt av sju punkter! Den sjunde rapporten fick Michel sedan fyra år hade gått (han hade förbisett den) av sin vän antitefataren Bergier. Menzel hävdar att detta är ett fall av tendentiöst urval, då han förmodar att Bergier kände till linjen ifråga och märkte att iakttagelsen ägt rum där. Michel förstår inte Menzels invändning och svarar ingenting på anklagelsen för tendentiöst urval. Han presterar endast den fullständigt ovidkommande repliken, spydigt utsagd, att Bergier är motståndare till tron på tefat.

Slutligen anmärker Menzel att Michels metoder sedermera fullständigt ~~uppartat~~ i det han numer inte alls statistiskt analyserar ett stort material utan söker efter iakttagelser utefter sina permanenta linjer, av vilka några omspinner jordklotet. Denna "metod" ger resultat som inte har någon som helst statistisk betydelse.

"Linjerna existerar endast i Michels och hans efterföljares inbillning", summerar dr. Menzel.

Vad svarar nu Michel på detta? (Se delvis vissa kommentarer inom parentes ovan!) Det måste konstateras att han inte begriper Menzels invändningar och att han ideligen utbrister i subjektiv och oförskämd, inbillad överlägsenhet. Få av hans genmälenär värda ett återgivande. De som har sådant värde, är redan nämnda i de parentes avslutna kommentarerna. Uttryck, typiska för Michel, är "Dr. Menzels belåtenhet med sitt verk är ett nöje att skåda." - "Han har blott demonstrerat sin inkompetens och trivialitet." - "Kanske han inte kan läsa."

När Menzel har beskrivit Michels utgångspunkter med en femmilsbred "korridor" som utgör "linjen", utropar Michel att det där var ju hans ide, utan att förstå att Menzel accepterar utgångspunkterna men påvisar att Michel inte hållit sig till dem.

Om de matematiska formler på vilka Menzel grundar sina sannolikhetsberäkningar, säger Michel med ett underförstått skratt att de är så elementära att adepter i naturvetenskap får lära sig dem i 18-årsåldern. (Som om det skulle ha varit ett fel.)

Mot Menzels påpekande att slumpen i ett speciellt fall skulle gett 37 trepunktslinjer - fler än dem Michel funnit - säger Michel endast: Varför har då Menzel inte hittat dem? Det förhållandet att de inte står att finna påstår Michel bevisar (!) att hans räta linjer inte kan förklaras som slumpens verk. Detta är dock ett klart felslut, ty det enda som saken visar är faktiskt att Michels trepunktslinjer inte är fler än vad slumpen anger. Michel säger nu att ett resultat lägre än slumpens är lika avgörande som ett högre än slumpens, men han vill inte förstå att slutsatsen då är diametralt motsatt.

Michel är dum. Menzel är ~~inte~~ det, men han är på en del avgörande punkter ödesdigert subjektiv. Enligt min mening kan Menzel inte ge någon från tvivlets synpunkt acceptabel förklaring till flerpunktslinjerna, vilka kvarstår som ~~anmärkningsvärda~~ trots Michels ofullkomliga statistiska metoder.

Det vore intressant att få veta om möjligen iakttagelserna utefter en ~~flerpunktslinje~~ har skett i tidsföljd så att vad som setts, helt

enkelt har varit en farkost som stadigt manövrerats i en viss riktning.
S.M.

Redaktionell kommentar:

När Michel var som mest i ropet och jag själv var ganska imponerad av hans räta linjer fick jag inte mintre än två illustrationer till svagheten i Michels framställning.

En av mina vänner skrev på små lappar upp namnen på alla namn han fann på en karta över Småland. Av dessa lappar plockade han slumpvis ut - jag vill minnas en tredjedel. Så prickade han in de utplockade. Så simsalabim fann han att de tjugo orterna gav 3-4 räta linjer!

En annan av mina vänner røjde ut möblerna ur köket. Så samlade han ett 20-tal ettöringar och tioöringar och slängde ut över golvet. Även han fick i stort sett samma procent "träff" i räta linjer som Michel.

Det förefaller nog som om Michel skulle ha misstagit sig på linjerna men värdet av hans rapportsamling - särskilt över observationer av piloter - är därför icke förringat.

+++++

Flygkapten Nach ger Menzel svar på tal

Till de s.k. "tefatens" vara eller inte vara har ju skrivits en hel del i tidningar och tidskrifter. Det militära flygvapnets högsta myndigheter i Amerika har ju slösat mycken energi på, att bortförklara, negligera eller förlöjligen alla rapporter om observationer av de flygande rymdföremålen. Många av vetenskapens representanter söker likaledes draga sitt strå till stacken i samma syfte. Många skickliga piloter, med långvarig erfarenhet på flygningens område, låter sig emellertid inte duperas härav. De ingår ofta i svaromål och hävdar med stark övertygelse sanningshalten av sina under flygning gjorda erfarenheter.

Många av dem, hör till världens bästa trafikpiloter. De uppfyller i varje avseende de anspråk, som flygsällskapen och luftfarts-myndigheterna ställer på dem. Deras kroppsliga och psykiska flygduglighet såväl som deras flygtekniska kvalifikationer omprövas regelbundet. Många av dessa piloters rapporter om möte med "tefat" har helt och fullt bekräftats av flygsäkerhetspersonal vid flyghamnar, radareexperter och andra kvalificerade observatörer. Trots detta har dessa erfarna piloter offentligt - ja, t.o.m. från myndigheternas sida - förlöjlighats. De förklarades vara inkompetenta, labila och ur stånd att bedöma redan kända rymdföreteelser. De framställdes som benägna för överdrifter, och t.o.m. att vara berusade. Detta, ehuru de väl visste, att enligt flygbolagens stränga föreskrifter ingen besättningsmedlem fick dricka sprit 24 timmar före anträädande av en flygning och att ingen av de nämnda piloterna var straffade för sådan överträdelse. Några av piloterna har bemött kritiken men till följd härav blivit än mer nedgjorda. Nu tiger de flesta och vägrar att omtala sina möten med UFOs.

I det efterföljande griper flygkapten B. William Nash, anställd i "Pan American Air Ways", ordet till försvar för alla trafikpiloter, som fallit offer för sådana beskyllningar. Hans anförande är av särskilt värde, då han efter ett möte med en UFO-formation beskriver alla de omprövningar och åter omprövningar som en besättning företar innan den över huvud taget rapporterar en sådan observation.

Kapten Nach tjänstgjorde som pilot hos marinen och återvände sedan till PANAM, där han år 1946 erhöll certifikat som kapten. Nu är han Senior-

kapten med tusentals flygtimmar över såväl Nord- som Sydamerika och Atlanten, bakom sig. Dessutom tillhör han i ledande ställning Trafikpiloternas organisation och var också ibland verksam som frivillig pilot hos polisen i Florida tills han för kort tid sedan förflyttades till Europa. Under mer än ett års tid angreps kapten Nash och hans rapporter skarpt av dr Donald Menzel (från Harvard-Observatoriet). Dr Menzel avvisar alla UFO-rapporter av piloter som hysteri, synvillor eller obekantskap med naturliga fenomen. (År 1953 förklarade USAF:s Air Technical Center, att den inte hade accepterat dr Menzels argument och att han dragit slutsatser ur enstaka fall utan att över huvud taget studerat USAF-material.)

Dr Menzels kritik gällde den numera berömda observationsrapporten om en UFO-formation, som Nash avgav 1952.

"Aftonen den 14 juli 1952 närjade sig en DC-4 från Pan American på en höjd av 2.400 m på väg till Miami, orten Newport News (Virginia). Seniorkaptenen befann sig i kabinens bakre del. Kapten Nash fungerade emellanåt som 1:ste pilot och satt till vänster under det att Co-piloten Wm. Fortenberry satt till höger. I närheten av Newport siktade Nash och Fortenberry plötsligt sex stora flygande skivor vilka glödde som het metall och närjade sig med mycket stor hastighet. Enligt senare utförda beräkningar utgav båda piloterna en diameter hos skivorna av cirka 30 m."

Plötsligt på omkring 600 meters höjd i källinje flygande UFO-formationen flög rakt under vår maskin varvid alla sex skivorna med en abrupt rörelse plötsligt intog en sned ställning och böjde i rätt vinkel av västerut. Därvid försvann det glödande utseendet helt. Då skivorna sedan med en lika abrupt rörelse åter intog horisontellt läge flög ytterligare två skivor under vår maskin och förenade sig sedan med den övriga formationen varpå alla skivorna försvann med en enorm hastighet. Tiden för observationen var 12 till 15 sekunder."

Observationen av denna UFO-formation bekräftade inför amerikanska flygvapnets ATIC av sex vittnen, av dessa en korvettkapten vid marinen. Han hade befunnit sig på marken. Nash och Fortenberry blev grundligt förhörda av experter i amerikanska flygvapnet. Sedan dessa under månadslångt arbete med fallet fann varje "naturligt" förklaring omöjlig, kom ATIC till det slutresultatet, att de observerade föremålen var okända. Senare be- tecknade major Dewey Fournet från amerikanska luftvapnets underrättelse- tjänst där han var verksam som övervakningsofficer för "Projekt UFO", rapporten av Nash/Fortenberry som den av de mest noggranna och tillförlitligaste rapporter, som luftvapnet någonsin erhållit.

Dr Menzel har sedan vid flera tillfällen per brev till en av NICAP:s styrelsemedlemmar nedvärderat de båda piloterna genom att förlöjliga dem och beteckna deras observation som en optisk synvilla. Efterföljande utgör huvudpunkterna i kapten Nash's svar till dr Menzel:

"Först några ord i allmänhet beträffande Er uppenbara inställning till trafikpiloterna: Ni antar att piloterna utnyttjar sin inbillningskraft..., att de lätt låter narra sig av vad de ser..., Ni vill göra gällande, att vi alltid bara gör 'antaganden'. Vet Ni vad vi tycker om dessa uttalanden? Vi betecknar dem som rent mordiska. Nej, Sir, det sätt, på vilket vi flyger en maskin värd fem millioner dollar och med 150 flygpassagerare från den ena flygghamnen till den andra beror ingalunda på antaganden eller värderingar. Vi har att pröva och åter pröva. Vi simulerar olyckstillbud och söker bemästra det uppstånda läget för vilket vi har tre till fem olika tillvägagångssätt till vårt förfogande. Vi tillbringar månatligen 120 timmar i luften och kan på grund härav räkna oss till de erfarnaste iakttagare av olika föremål, som vi ser från cockpiten

i våra flygmaskiner. Kan Ni inte föreställa Er, dr Menzel, att vi sett tusentals reflexer och noggrant studerat dem? Tror Ni inte att vi har sett tusentals meteoror? Jag har hela nätter studerat dem. Tror Ni, att vi inte är i stånd att identifiera reflexen på en konvintionell flygmaskin eller att vi aldrig sett ett norrsken?

Trots allt detta bara antar vi aldrig att ett objekt är ett bestämt "föremål". Nej, vi prövar och prövar omigen. Det har blivit oss en vana, Sir, och vi förfar på samma sätt då det är fråga om UFO. Först efter prövning av fakta och ytterligare överläggning går vi så långt som till en offentlig förklaring eller rapport för militären.

För att vara noggrann meddelar jag följande: Klockan sju på morgonen efter observationen kallades vi per telefon till flygvapnet för avläggande av rapport. Vi träffade fem herrar av vilka en bar uniform. De andra visade genom intyg och legitimationer att de var flygvapnets speciella undersökningstjänstemän. Vi förhördes först var för sig i skilda rum under 45 minuter och därpå tillsammans under 30 minuter. Vi uppgjorde skisser och tecknade in objektens flygbanor i tabeller. Alla våra flygbanor och uppgifter stämde överens. Varje ord som yttrades togs upp på band.

De tjänstemän som förhörde oss, hade fullständiga väderleksrapporter. De överensstämde med våra observationer och våra flygplaner. De omtalade också för oss, att de redan hade sju andra rapporter, av vilka en avgivits av en korvettkapten och hans hustru. De beskrev en formation av röda skivor som flugit med hög hastighet och utfört abrupta kursändringar i skarpa vinklar (utan kurvradier). Redan dessa andra rapporter var tillräckliga för att övertyga tjänstemännen till fullo om, att vi inte varit utsatta för några reflexer.

Det är sant, att bara en av oss såg objektens abrupta kursändring. Det var Fourtenberry, co-piloten. Jag hade knäppt upp mitt säkerhetsbälte då jag såg, att UFO synbarligen hade för avsikt att flyga under oss och hann till co-pilotens sidfönster i god tid för att se hur formationen från lodrätt till horisontalläge flög tillbaka. Jag anser inte detta som någon indiskretion. Ni, Sir, antyder dock genom användande av detta ord, att trafikpiloter inte är något ansvarskännande folk. Säg, reser Ni någon gång med trafikflyg? Om jag skulle ha samma mening om oss som Ni - vid Gud - då ginge jag hellre till fots.

Vad beträffar hastigheten, så försökte vi i våra beräkningar att vara mycket försiktiga. Objektet syntes först ungefär 16 km utanför Newport News och Cumberland. De kom sedan upp till 800 m från vårt flygplan, ändrade riktning, överflög stadsområdets västliga ytterkant, åtminstone 16 km utanför dess ljus varpå de vippade över i 45 graders snedställning...

Vi drog en linje genom det upplysta området, mätte avståndet från vårt flygplan (vi kände noggrant vår position genom markobservation och genom VAR-navigation under användande av ILS-visare (Ljusstrålsförfarande) till den linje, som uppdragits genom det upplysta området. Avståndet uppgick till 40 km. Då vi hade sett, att de överflög denna linje två gånger, visste vi att de åtminstone hade tillryggalagt en sträcka av 80 km. För att erhålla tid, tryckte vi flera gånger på knapparna till vårt stoppur på instrumentbrädan och lät tiden vi observerat löpa i 'andanom'. Varje gång kom vi överraskande nära 12 sekunder. För att vara försiktiga höjde vi tiden till 15 sekunder... 80 km på 15 sek. motsvarar en hastighet av 19.300 km/tim. Även här hade Ni, dr Menzel, antagit (ett dåligt ord för oss alla), att vi, en smula omtumlade, enat oss om ett tal, som inte kunde grundas på eftertanke eller erfarenhet. Dr Menzel, alldeles utan hänsyn till Edra yttranden kan sägas, att den västliga horisonten inte var 'tämligen ljus' och beträffande Er reflexteori märkes för det första

De flygande tefaten — dikt eller verklighet?

Amerikanska flygvapnet får ständigt ta tillfug till nya rapporter om mystiska rymdfarkoster som avlägger besök på jorden. Samtidigt är forskarna i färd med att konstruera apparater som många gånger verkar osannolikare än de flygande tefaten.

I ett ökenartat område i New Mexiko finns en fläck på omkring tio meter i diameter där alla buskar är bortbrända och jorden svartvedd. På platsen har man upptäckt fyra 15 — 18 centimeter djupa hål — 25 centimeter i diameter och med fyra meters mellanrum.

Trafikkonstapel Lonnie Zamora hävdar med bestämdhet att han sett ett äggformat metallföremål stå parkerat på den avbrända fläcken. Då han steg ur sitt fordon för att på tjänstens vägnar närmare undersöka "föremålet" lyfte detta helt enkelt och flög bort. Zamora får stöd av en viss herr George Mitropolis som rådde befinna sig i trakten och såg "en silverglänsande farkost som rörde sig upp längs en bergsrygg och försvann bakom denna".

OTAL RAPPORTER

Amerikanska flygvapnet utgav 1963 en s k blå bok i vilken det hette att man under de senaste 16 åren undersökt 8.000 meddelanden om "UFO:s" (Unidentified flying objects) — oidentifierade flygande föremål — och att bara 7,7 % av rapporterna inte kunnats klaras upp. Om detta nu är så bara — därom kan man kanake tvista. Statistiken innebär ju att 600 rapporter ännu inte fått sin naturliga förklaring. Flygvapnet understryker dock att ingenting tyder på att från andra planeter dirigerade rymdfarkoster kretsar kring jorden. År 1963 strömmade det in 382 UFO-rapporter — 15 är ännu ouppklarade.

MASSTRAFIK I RYMDEN

Sedan rymdkapplöpningen inleddes har det sänts upp omkring 500 konstruktioner — ofta med fantastiskt utseende — i rymden. Några har återvänt till jorden och förintats medan andra fortfarande fungerar och sänder rapporter till marken. De flesta är dock "döda" och susar orkeslöst runt kring vår planet.

Om tänkande varelser befinner sig i vårt solsystem måste utan tvivel denna oväntade trafikökning i hög grad intressera dem.

FANTASTISKA NYKONSTRUKTIONER

I Washington har ingenjör Alexander P. Seversky tagit ut patent på en

jonmaskin — "Ionocraft". Den består av två våningar. På den översta joniserar (uppladdar) elektrisk ström via elektroder luften, som därefter dras till uppsamlingselektroder på nedervåningen och därmed förvandlas till permanent ström vilken i sin tur håller hela konstruktionen svävande.

Seversky har lyckats hålla uppe "jonkraften" på sex meters höjd i sitt laboratorium. När farkosten nått sin fulländning skall den kunna stiga lodrät flera hundra kilometer upp i luften. En "jonkraft" 1.200 kilometer väster om New York och en annan 1.200 kilometer öster om Los Angeles skulle kunna förmedla direkta TV-sändningar mellan de båda städerna.

NEUTRONSTJÄRNOR

Den 7 juli planerar amerikanska flottan att sända upp en raket från White Sands i New Mexico. Dess uppgift är att utröna om det finns en neutronstjärna i stjärnbilden Skorpionen.

Från denna stjärnbild kommer nämligen — det har andra raketier berättat — en ständig ström av ett slags röntgenstrålar. De är så "mjuka" att de inte ens kan tränga igenom en pappersbit och än mindre ta sig igenom jordatmosfären.

Strålarna är koncentrerade till en smal ström vilket ger experterna anledning att tro att den kommer från en neutronstjärna.

En neutronstjärna är om den verkligen existerar ett skräckinjagande fenomen. När en stjärna exploderar och förvandlas till en s k supernova "inloberar" dess kärna — den trycks samman tills den uteslutande består av tätt sammanpackade neutroner.

Denna neutronkärna är högst 16 — 18 kilometer i diameter (jorden är 12.000 kilometer) men materian är så tät att varje kubikcentimeter av stjärnan väger drygt 165 miljoner ton.

Massan och hettan har till verkan att största delen av stjärnans utstrålning består av de tidigare omtalade röntgenstrålarna. I vanligt ljus är stjärnan osynlig t o m på mycket nära håll och nära kan ingen komma eftersom yttemperaturen är densamma som i solens centrum.

Norrtälje Tidnings medarbetare Esse Jansson lyckades en tidig morgon för några år sedan fotografera tre tefatsliknande föremål över Norrtälje. Bilderna publicerades i hans egen tidning och väckte internationell uppmärksamhet. Intresset för tefatsfrågan har föranlett Norrtälje Tidning att åter behandla ämnet. Ovanstående artikel fanns införd i NT-tidningen den 14 juli.

Artikeln illustrerades med ett klipp ur Året Runt av Thea Oljelund under rubriken "Betrakta vi från rymden?" där bland andra överste B. von Vegesack och ing. I. Troäng fick uttrycka sin syn på tefatsfrågan, samt ett klipp ur The Scandinavian Times med rubriken "Saucer or satellite — Astronomes are up in the Air Over Mysterious Lights." Eftersom dessa klipp och bilder inte skulle gå att urskilja i ToR har vi varit tvugna att låta dessa utgå.

att objekten befann sig mellan väster och oss och för det andra måste Ni vara ytterst säker på Er sak, ty det är omöjligt att reflexer samtidigt kan uppträda på samma sätt i tre cockpitfönster. Ni förklarar även, att vi, på grund av vad vi såg varit alltför upprörda för att kunna företaga de mest elementära vetenskapliga undersökningar. Än en gång, Doktor, - piloter blir inte så lätt upprörda - i annat fall skulle de inte länge vara trafikpiloter. Litet respekt torde Ni dock kunna spendera oss. Jag har förvärvat en universitetsgrad i naturvetenskap och det var tidigare min hobby. De flesta av oss piloter har för övrigt en universitetsgrad.

Bill Fortenberry tjänstgjorde två år vid marinen som försöksflygare och besitter större kännedom om det amerikanska flyget och dess utveckling än genomsnittspiloten. Också jag har varit pilot vid marinen.

Ni skrattar ut oss och menar att på tolv sekunder kan man inte hinna få något riktigt intryck av vad man iakttar. Under vår tjänstetid blev Bill Fortenberry och jag, såväl som alla militärpiloter, väl skolade i konsten att igenkänna olika föremål. Vi måste kunna erinra oss konturen på varje fartyg i tyska och japanska marinen. Detsamma gällde för alla fientliga flygplansmodeller. Självklart måste vi också snabbt och säkert kunna känna igen egna fartyg och flygplan. Vid prövningar måste vi kunna göra konturskisser på alla. Härpå projicerades de på en linneduk, först en tiondels sekund och sedan en hundraedels sekund. Härvid måste vi för våra lärare namngiva typ, nationalitet och antal av de projicerade fartygen och flygplanen. Ni förstår alltså, att vi hade mycket god tid att göra våra observationer."

Högaktningsfullt B. Nash. Kapt.PAA"

Övers. J.B.

+++++

NÅGOT MYCKET EGENDOMLIGT: "En lätt vind blåste upp och musik kom upp ur jorden" Denna rubrik fann vi i DN från 23.8.64
ur artikeln läser vi vidare:

Det var något mycket egendomligt, berättar geologer, från en expedition i den del av Kyzylkumöknerna, som ligger i Karakalpakiska autonoma republiken. Solen försvann sakta bakom horisonten, en lätt vind blåste upp, och så helt oväntat hördes mäktig musik av förvånande klangfärg liksom nerifrån jorden...

Musiken tystnade, då vinden mojade av, och blev högre då vinden tilltog. Det visade sig, att de egendomliga ljuden hade något samband med en del gamla trädstubbar, ja rent av uppstod i dessa.

Närmare undersökningar gav vid handen, att vi här hade funnit rester av forntida mangroveskog, där de förstenade stubbarna tjänades som "orgelpipor" för vinden.

- Trädstubbarna har en gång i världen överyrts av sand, som innehöll järn, säger chefsgeologen S Sjults. Vindarna har sedan avtäckt en del stubbar från denna "järnskog", så att vi nu efter hundra miljoner år kan studera den. Vi har därvid fått ännu ett bevis för riktigheten i hypotesen, att Kyzylkum för cirka 9 - 100 miljoner år sedan inte var en sandöken utan beväxt med tropiskskog.

+++++